వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

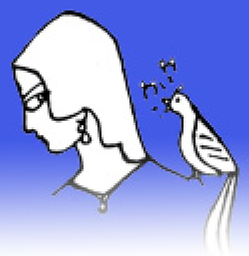

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

అబ్రహాం లింకన్ అమెరికా అధ్యక్షుడుగా ఉన్నప్పుడు ఒకసారి ఆయనకు మశూచికం వచ్చింది. అది అంటువ్యాధి గనుక, అందరూ ఆయనకు దూరంగా పారిపోవటం మొదలెట్టారు. అప్పుడాయన "నా దగ్గర ఏమీ లేనప్పుడు, ఏమన్నా ఉంటే ఇవ్వమని నా చుట్టూ తిరిగే వాళ్ళు గదా మీరంతా.... ఇప్పుడు నా దగ్గరున్న దేదో మీ అందరికి పంచి పెడతానంటే ఒక్కళ్ళూ దరిదాపులకైనా రారేం?" అని అన్నాట్ట.

ఆ జోక్ గుర్తొచ్చిన సత్యమూర్తి నవ్వుకుంటున్నాడు. ఆ జోక్ గుర్తురావడానికి కారణం కూడా ఉంది.

కుండపోతగా వాన కురుస్తోంది. అందుచేత జనం అంతా పరుగెత్తుకుపోయి, చోటు దొరికిన చోట తలదాచుకుంటున్నారు. వానలు రానంత కాలం, తాగటానికి నీళ్ళు లేవని నిన్నటిదాకా అంతా అలమటించి పొయ్యారా, లేదా? ఇప్పుడేమో మేఘాలు కరుణించి, కుంభవృష్టిగా వర్షించి, తమ దగ్గరున్నదంతా ఈ భూమ్మీదకు ధార పోస్తుంటే, అంతా అలా చెట్టు కిందకీ, చూరు కిందకీ పారిపోతారేం? కాసేపు తడిస్తే తెల్లారేసరికి మొక్క మొలుస్తారా అని తర్కించుకుంటున్న సత్యమూర్తి కూడా చూరు కిందే నిలబడ్డాడు, చాలా మందితో పాటు.

వానాకాలం వస్తే చాలు, రకరకాల వేషాలు వేస్తారు. రెయిన్ కోట్లు, గొడుగులు, గోనెపట్టాలు కప్పుకునే వాళ్ళదేముంది గానీ - కాలుజారే వాళ్ళను చూడాలన్నా ఇదే మంచి ఛాన్స్ - పల్లెటూళ్ళల్లో అయితే, పంచెలు నడుం పైదాకా ఎగబట్టుకుని పొయ్యేవాళ్ళూ, తడిసిన కోకలు తపాతపామంటూ తిప్పుకుంటూ వెళ్ళేవాళ్ళూ - మామూలుగా కనిపించని అందాలతో కనువిందు చేస్తారు.

వాన తగ్గింది. అందరితోపాటు సత్యమూర్తి కూడా నడవటం మొదలుపెట్టాడు.

బాసర అదిలాబాద్ జిల్లాలో ఒక మారుమూల కుగ్రామం. మహా రాష్ట్ర, ఆంధ్రప్రదేశ్ సరిహద్దులో ఉంది. స్టేషను నుంచి మూడు మైళ్ళు నడిస్తేగాని ఊరు రాదు.

సాయినాథ్‌ను కలుసుకోవాలని సత్యమూర్తి చాలా శ్రమపడి ఇక్కడకు వస్తున్నాడు. డాక్టర్ షీలా ఇంట్లో పని చేసే మనిషి చెప్పిన మాటల ప్రకారం సాయినాథ్‌కు షీలా అంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. అటు డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌కూ షీలా అంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. ఈ ఇద్దరిలో షీలా ఎవరివైపు మొగ్గు చూపిందో తెలియదు. ఏమైనా ఈ ముక్కోణపు ప్రేమ వ్యవహారాలన్నీ కక్షలూ, కార్పణ్యాలు పెంచి, హత్యలకు దారితీస్తాయి. డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ హత్యకూడా ఇలాంటిదే కావచ్చు. సాయినాథ్‌ను కలుసుకుంటేగాని ఒక అభిప్రాయానికి

రావటానికి వీల్లేదు. అసలు అతను తనతో మాట్లాడతాడా లేదా అన్నదీ సందేహమే - డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ హత్యగురించి తనే ఆరా తీసి, అసలు హంతకుడిని పట్టుకుంటే గాని మల్లికను కాపాడుకోలేడు. లేకపోతే, ఈ షీలా, ఆ పోలీసులు కలిసి, మల్లికే హంతకురాలని కోర్టుకు ఏవో కట్టు కథలు చెప్పేస్తారు. ఆమెను ఉరికంబం ఎక్కించేస్తారు. అంచేత మల్లికను ఈ ఆపద నుంచి కాపాడుకోవటానికి సత్యమూర్తి చేయవలసినదంతా చేయకుండా ఎలా ఉండగలడు?

ఊళ్ళోకి వచ్చాక సాయినాథ్ గురించి అడిగితే, అతనెవరో వెంటనే పోల్చుకోలేకపోయినారు. సాయినాథ్ అంటే, దశరథ్ బామ్మర్ది అని ఎవరో గుర్తు చేయగానే, దశరథ్ ఇంటి గుర్తులు చెప్పి వెళ్ళమన్నారు.

ఆ పెంకుటిల్లు తలుపు తట్టితే నడివయస్సులో ఉన్న స్త్రీ వచ్చి ఎవరు కావాలని అడిగింది. సాయినాథ్ లేడని, నిజామాబాద్ వెళ్ళాడనీ, మధ్యాహ్నానికి వస్తాడనీ చెప్పింది. తాను సాయినాథ్ స్నేహితుడిననీ, అతనితో అర్జంటుగా మాట్లాడాల్సిన పని ఉండి వచ్చానని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

ఆమె సత్యమూర్తికి కుర్చీ చూపించింది. కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చింది. తన తమ్ముడి గురించి ఏవేవో చెబుతూనే ఉంది. ఆమె వంటింట్లోకి దూరాక, సత్యమూర్తి ఇవతలకు వచ్చాడు.

ఊరంతా చూద్దామని బయల్దేరాడు. ఆ రోడ్డు మలుపు తిరగగానే స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ హైదరాబాద్ బోర్డు కనిపించింది. ఇంకొంచెం ముందుకొస్తే పోలీసు స్టేషను, ఆయుర్వేద చికిత్సాలయం.... సన్నని రోడ్డుకు అటూ ఇటూ చాలా వరకు పెంకుటిళ్ళు ఉన్నాయి. చుట్టూ తిరిగి మళ్ళీ ఊరు మొదట్లోకి వచ్చాడు. అక్కడ నాలుగు రోడ్ల కూడలి మధ్యలో పెద్ద అరుగు, మధ్యలో వేపచెట్టూ... అరుగు మీద ఊసుపోక కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళూ.... తెలుగు దేశం గురించి చెప్పుకుంటున్నారు.

పక్కన కిళ్ళీ కొట్టుకు దగ్గర ఒక ముసలాడు ఇంకో కుర్రాడిని కొత్తగా రిలీజ్ అయిన సినిమా కథ చెప్పమంటున్నాడు. ఏమిటో.... కృష్ణా, రామా అనుకునే వయసులో ఉన్నవాళ్ళు కూడా, కృష్ణ, జయప్రద అనే అంటున్నారు తప్ప మరోమాట మాట్లాడటం లేదు.

ఒకడు షార్ట్‌హాండ్ నేర్పుతాడట. వాడి గొప్పలు చెప్పుకుంటున్నాడు.

"నేను నా దగ్గర నేర్చుకునే వాళ్ళందరికీ ఒకటే చెబుతాను. స్ట్రోక్‌లు నీట్‌గా పడాలి. అసలు ఉన్నదంతా ఆ స్ట్రోక్‌లోనే ఉంది..."

ఇంకొకడు వాడిని అడుగుతున్నాడు. "ఎంత సేపూ స్ట్రోక్‌లూ, సోకులూ చూసుకుంటుంటే ఎట్టాగయ్యా... స్పీడ్. స్పీడ్‌గా లాగించెయ్యొద్దా..."

"స్పీడ్ దేముందయ్యా... ప్రాక్టీస్ చేసే కొద్దీ పెరుగుతుంది. కిందటేడాది నా దగ్గర నలుగురు అమ్మాయిలు నేర్చుకున్నారు. మూడు నెలల్లో స్పీడ్ వచ్చింది. నాలుగు నెలల్లో ఉద్యోగాలు వచ్చాయి. అయిదు నెలల్లో పెళ్ళిళ్ళు అయినయి, ఆరునెలల్లో, పురుళ్ళు వచ్చాయి.... అంటే వాళ్ళు హై స్పీడ్ పాసయ్యారులే..." అంటున్నాడు.

సత్యమూర్తి కూడా నవ్వుకుంటూ అక్కడ్నించి లేచి, మళ్ళా వాళ్ళింటికి వచ్చేటప్పటికి ఆ ఇంటాయన దశరథ్ కనిపించాడు. ఆయనతో సత్యమూర్తి కాసేపు మాట్లాడుతూ కూర్చున్నాక, ఆమె భోజనాలకు పిల్చింది. భోంచేస్తుండగా ఆమె సత్యమూర్తితో అంది.

"మావాడు పెళ్ళి చేసుకోనని మొండికేశాడు. మీరైనా చెప్పి చూడండి. మీకు లాగానే వాడికీ ఒక చిన్న ఉద్యోగం, ఒక చిన్న ఇల్లు, ఒక చిన్న భార్య, ఒక చిన్నపిల్లా ఉంటే చూడటానికి ఎంత బావుంటుంది. వాడికెంత తృప్తిగా ఉంటుంది... మీ స్నేహితుడికి నచ్చచెప్పండి..." అందామె.

సత్యమూర్తి నవ్వుకున్నాడు. నిజానికి ఆమె చెప్పిన వాటిల్లో ఏ ఒక్కటీ అతనికి లేవు - కానీ ఆ విషయం ఆమెతో అనలేకపోయ్యాడు..

"మీరు చెపితేనే వినకపోతే, నే చెపితే వింటాడా?" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"నా మాట అంటే వాడికి లక్ష్యంలేదు. నా వాగుడు ఒకటే మిగులుతోంది. వాడికి ఈ చెవిలో నుంచి చెప్పేది, ఆ చెవిలో నుంచి బయటకు వెళ్ళిపోతోంది.........." అని ఆమె బాధ పడుతుంటే, దశరథ్ అందుకో ఉపాయం చెప్పాడు.

"బయటకు పోకుండా ఉండాలంటే, నేనో చిన్న సలహా చెబుతాను, చేస్తావా?" అడిగాడు.

"చెప్పండి..." అందామె.

"ఏం లేదు, ఆ రెండో చెవిలో గట్టిగా దూది పెట్టేసెయ్... ఇంక అప్పుడు నువు చెప్పేది బయటకు పోదు..." అన్నాడు.

ఆమె మూతి విరిస్తే, సత్యమూర్తి నవ్వుకున్నాడు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు కాబోలు సాయినాథ్ వచ్చాడు. ఎన్నడూ చూసి ఎరుగని ఈ సత్యమూర్తి వంక సాయినాథ్ ఆశ్చర్యంగా చూస్తే, సత్యమూర్తి తనే చెప్పుకున్నాడు.

"నేను డాక్టర్ షీలా దగ్గరనుంచి వచ్చాను" అన్నాడు.

సాయినాథ్ మొహం క్షణం సేపు సంతోషంతో వెలిగింది. అదీ ఒక్క క్షణం సేపే. తర్వాత నెమ్మదిగా అన్నాడు.

"షీలా మిమ్మల్ని నా దగ్గరకు పంపిందా? ఆమెకు నేను గుర్తున్నానా?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"అదేమిటి ఆమె మీకు మంచి స్నేహితురాలు గదా....." అని ఆగాడు సత్యమూర్తి.

"ఆమె మంచి స్నేహితురాలు కావాలని నేను ఆశపడ్డాను.... కానీ..." అంటూ సాయినాథ్ కూడా ఆగిపోయాడు.

వీళ్ళ సంభాషణ వింటున్న అతని అక్క అడిగింది "షీలా ఎవరు?" అని.

"హైదరాబాదులో నేను ఉండే ఇంటిదగ్గర్లో నాలుగిళ్ళ అవతల ఉండేది..." అని చెప్పాడు సాయీనాథ్

"నీకు ఏమవుతుంది?" అని మళ్ళా అడిగిందామె.

సాయినాథ్ పొడిగా నవ్వాడు. "ఆమె ఏమవుతుందో నాకు తెలిస్తేగదా, నీకు చెప్పటానికి..... బహుశా ప్రత్యేకించి ఏమీ కాకపోవచ్చు. అన్ని లక్షల మందిలో ఆమె ఒకతే కావచ్చు" అన్నాడు.

"అన్ని లక్షల మందిలో ఆమె ఒకరు అయితే, నీ కోసం ఆయన్ను ఎందుకు పంపిస్తుంది? నువ్వేదో గ్రంథం నడిపే ఉంటావు" అన్నది అతని అక్కగారు.

"నా మీద నీకు అంత మంచి నమ్మకం ఉందన్నమాట" అన్నాడు సాయినాథ్.

"నమ్మకం లేనిది నీమీద కాదు.... నీ వయస్సు అలాంటిది. వయస్సులో ఉన్నవాళ్ళ కళ్ళు, ముఖ్యంగా పెళ్ళికాని వాళ్ళ కళ్ళు, అస్తమానం తమకు కావల్సిన వాళ్ళకోసం అదేపనిగా వెతుక్కుంటూ ఉంటాయి. తమకు నచ్చినవాళ్ళు కనిపించగానే, దృష్టి వాళ్ళమీది నిల్చి పోతుంది. ఇంక వాళ్ళు తప్ప, లోకంలో ఉన్నవాళ్ళెవరూ కనిపించరు" అందామె.

ఇంత మారుమూల గ్రామంలో ఉన్న ఆమె నోటినుంచి వచ్చిన ఆ నిత్యసత్యాలను విని సత్యమూర్తి ఆశ్చర్యంగా ఆమె వైపు చూశాడు.

"నీకు నచ్చిన పిల్ల ఎవరో చెప్పు, నేను వెళ్ళి మాట్లాడి ఒప్పిస్తాను ఎన్నాళ్ళు ఇలా చుక్కలు లెక్క పెడుతూ కూర్చుంటావు?" అని అడిగిందామె మళ్ళీ.

"అక్కా, నీ బాధ నాకు బాగానే అర్థమైంది. కానీ నా బాధ ఏమిటో నీకు చెప్పలేను. ఎవరికీ ఏమీ చెప్పలేను. అందుచేత నన్ను ఇంక అట్టే విసిగించకు..." అన్నాడు సాయినాథ్.

అంత చనువు, చొరవ, ఆదరం, అభిమానం ఉన్న అక్క అదే పనిగా పోరుతుంటేనే తన మనసులోని మాట నోరు విప్పి చెప్పనివాడు తనతో చెబుతాడా, అన్న అనుమానమూ సత్యమూర్తికి వచ్చింది - కొందరంతే - తమ ప్రేమ వ్యవహారాన్ని అతి పదిలంగా గుండె గదిలో ఏమూలో దాచుకుని, ఎవరూ లేనప్పుడు, తీసి చూసుకుని, ఆ అసంతృప్తి ప్రేమలో పడిపోతుంటారు. వాళ్ళ స్వభావం అది.

అక్కగారి ముందు ఏం అడిగినా, తనకేం చెప్పడని అర్థం చేసుకున్న సత్యమూర్తి, సాయంత్రం అలా షికారుగా వెళదాం రమ్మన్నాడు సాయినాథ్‌ను.

ఇద్దరూ బయలుదేరారు. 'గుళ్ళోకి వెళదామా' అన్నాడు సాయినాథ్, అలాగేనన్నాడు సత్యమూర్తి.

ఊరికి నాలుగు ఫర్లాంగుల దూరంలో ఉందా గుడి. వ్యాస మహర్షి కాలంలో వెలిసిందట. అందరి దేవుళ్ళకీ గుళ్ళు ఉన్నాయని, సరస్వతీ దేవికి గుడి బాసరలో తప్ప ఇంకెక్కడా లేదుట. అందుచేత ఎక్కడెక్కడివాళ్ళూ వచ్చి, ఇక్కడ అక్షరాభ్యాసాలూ, అన్నప్రాసనలు చేయిసారట.

అయితే చెప్పినంత ఇదిగా ఏం కనిపించలేదు. గుడిముందు నాలుగు పాకల్లో కొబ్బరి కాయలు అమ్ముతున్నారు. అవి దాటుకుని గుళ్ళోకి వెడితే, ప్రాంగణం మరీ పెద్దది కాదు, మరి చిన్నదీ కాదు. ఆలయం మాత్రం చాలా చిన్నది. అసలు అమ్మవారి పాదాలు, కలశం ఉన్న చోట చుట్టూ గోడలు కూడా లేవు. ఆ నాలుగు స్థంభాల మంటపం మధ్య నున్న అమ్మ వారి పాదాల మధ్యనే అంతా కొబ్బరికాయలు కొట్టి పూజలూ పురస్కారాలు చేస్తున్నారు. కొత్తగా కట్టిన గర్భగుడిలో మాత్రం ఉట్టిపడుతున్న కళతో సరస్వతీ దేవి విగ్రహం ఉంది.

చుట్టూ అయిదారు అడుగుల ఎత్తున అరుగులూ, గదులూ ఉన్నాయి. ఆ అరుగుల మీద ఎవరో వంటలు చేసుకుంటున్నారు. ఎప్పుడో బ్రహ్మానంద రెడ్డి వచ్చినప్పటి ఫోటోలు, ఆఫీసు గదిముందు వేళ్ళాడుతున్నాయి.

గుళ్ళోనుంచి బయటకొచ్చాక, మళ్ళా తిరుగు మొహం పట్టారు. మట్టి రోడ్డు అర్ధచంద్రాకారంగా తిరిగిన చోట, చిన్న కొండల్లాంటి, పెద్ద బండలున్నాయి. కాసేపు అక్కడ కూర్చుందాం అన్నాడు సత్యమూర్తి. బండల మీద ఎక్కి కూర్చున్నారు.

"ఇక చెప్పండి" అన్నాడు సాయినాథ్.

"హత్య జరిగినప్పటినుంచీ షీలా చాలా డీలా పడిపోయింది" అన్నారు సత్యమూర్తి, అతని రియాక్షన్ చూద్దామని.

"హత్య జరిగిందా? ఎక్కడ? ఎవరి హత్య?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సాయినాథ్.

అతని మొహం వంకే నిశితంగా చూశాడు. అతనామాటలకు నిజంగానే విస్తుపొయ్యాడని అర్థమవుతోంది.

"నిజంగా హత్య గురించి మీకు తెలీదా?" అని రెట్టించి అడిగాడు.

"నిజంగా తెలీదు. ఎవరి హత్య జరిగింది?" సాయినాథ్ ప్రశ్నకు సత్యమూర్తి సూటిగా సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఆ హత్య మీరే చేశారని పోలీసులకి తెలిసిపోయింది. బహుశా రేపో, ఎల్లుండో వాళ్ళు మిమ్మల్ని వెతుక్కుంటూ వస్తారు." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"నన్ను వెతుక్కుంటూ రావటం ఏమిటండీ? అసలు ఎవర్ని ఎవరుహత్య చేశారు?" అని ఆత్రంగా అడుగుతున్న సాయినాథ్ మాటల్లో కృత్రిమం గానీ, మాయమర్మంగానీ కనిపించటం లేదు.

"షీలాకు కొండంత అండగా డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ గురించి మీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"తెలుసు"

"ఏం తెలుసు?"

"ఆయన షీలాకు బాగా కావల్సినవాడు -"

"ఆయన్ని హత్య చేశారు."

"ఎవరు?"

"ఇంకెవరు? మీరే" అన్నాడు సత్యమూర్తి నవ్వుతూ.

"నేనా? నేను హత్యలు చేసే వాడిలా కనపడుతున్నానా?"

"ఏం? వాళ్ళకేమైనా ప్రత్యేకతలున్నాయా? వాళ్ళూ అందరిలాగానే ఉంటారు..."

"సర్లెండి గానీ... షీలా ఇప్పుడెలా ఉన్నారు?"

"చెప్పానుగా, చాలా కృంగిపోయింది. మీరు దగ్గర ఉంటే కొంతవరకూ ధైర్యంగా ఉండేది. ఇక్కడకు పారిపోయి వచ్చినంత మాత్రాన తప్పించుకోవచ్చుననుకున్నారా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"మీరు నన్ను ఆటపట్టించారేమిటి? నాకే గొడవే తెలియదు..." అన్నాడు సాయినాథ్.

"పోనీ మీకు తెలిసినంతవరకూ చెప్పండి."

"ఏం చెప్పాలి?"

"షీలా, హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ల గురించి, మీకూ, షీలాకూ ఉన్న పరిచయం గురించీ అంతా చెప్పండి. ఇవాళ కాకపోతే రేపు అయినా మీ కోసం పోలీసులు వస్తారు. అప్పుడైనా చెప్పాలి... ఈలోగా ఇక్కడ్నించి కూడా మీరు పారిపోకుండా ఉంటే..." సత్యమూర్తి మళ్ళీ అతని మొహంలోకి చూస్తూ.

"రానివ్వండి. ఎవరొచ్చినా నాకేం భయం లేదు. నాకీ హత్య విషయం మీరొచ్చి చెప్పేదాకా తెలియదు."

"సరే... అసలు పాయింట్‌కి రండి..." అని మళ్ళీ సత్యమూర్తి తన పాయింట్‌కి డైవర్ట్ చేశాడు సాయినాథ్‌ను. అతను ఒక క్షణం ఆగి నెమ్మదిగా మొదలుపెట్టాడు.

"కొన్ని కొన్ని ప్రమాదాలు, కొన్ని ప్రమోదాలకు దారి తీస్తాయంటారు - షీలాతో పరిచయం అలాంటిదే ఒకసారి చేతికి దెబ్బ తగిలింది. నాలుగురోజుల తర్వాత బాగా వాచి, జ్వరం వస్తుంటే అప్పుడు నాలుగిళ్ళవతల వున్న డాక్టరు షీలా దగ్గరకు వెళ్ళాను. అంత ఆలస్యం చేసినందుకు కోప్పడింది. మందులు రాసిచ్చింది. నాలుగు రోజుల తర్వాత మళ్ళా రమ్మంది. మీరు రమ్మంటే రోజూ మూడు పూటలా వస్తానన్నాను. ఎందుకలా అన్నానో, నాకే స్పష్టంగా తెలీదు. ఆమె నవ్వింది. నీలాంటి వాళ్ళను చాలామందిని చూశాను అన్న భావం ఆ నవ్వులో ఉందేమో మర్నాడూ, మూడోనాడూ వెళ్ళాను. రోజూ రావద్దు అన్నాను కదా అంది. ఏదో నా ఆదుర్దాకొద్దీ వచ్చాను. మిమ్మల్ని చూస్తే చాలు నొప్పి తగ్గిపోతుంది అంటూ పిచ్చివాగుడు వాగాను. ఆమె మళ్ళీ అదే నవ్వు నవ్వింది. తప్పు చేసి దొరికిపోయిన పిల్లాడివంక చూసి తల్లి అలాగే నవ్వుతుందేమో కానీ నాకు అప్పుడు అలా అనిపించలేదు. రోజూ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఆమె ఖాళీగా కూర్చున్నప్పుడు వెళ్ళడం అలవాటు చేసుకున్నాను. నీ రోగం కుదిరింది కదా, ఇంకా ఎందుకొస్తున్నావు అని అడిగింది. లేదండీ, నా రోగం ముదిరిపోయింది అన్నాను. ఏమైందీ అని అడిగింది. మిమ్మల్ని చూస్తుంటే గొంతు పొడారిపోతుంది. నాలుక పిడచకట్టుకు పోతుంది. మాట తడబడుతుంది. చెప్పాలనుకున్నది చెప్పలేను. చెప్పకుండా ఉండలేను. కానీ ఊరికినే ఎందుకో గుండెదడ. ఎంత ధైర్యంగా దగ్గరగా వస్తానో, వచ్చాక, అంత భయంగా ఉంటోంది - అంచేత పెన్సిలిన్ ఇంజెక్షన్ ఇవ్వండి... అన్నాను షీలాతో. ఆమె మళ్ళీ అదే నవ్వు. రోగం నువ్వే చెప్పుకుని, ప్రిస్కిప్షనూ నువ్వే చెప్పుకుంటే ఇంక నేనెందుకు అంది... ఇంజెక్షన్ ఇవ్వాలంటే మీరుండాలి కదండీ అన్నాను. ఆ మాటకు షీలాకు కోపం వచ్చింది. తీక్షణంగా చూసింది. గెటవుట్ అంటుందేమో అనుకున్నాను. అనలేదుగానీ, అన్నంత పనిచేసి, విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. "సారీ, పొరపాటైంది. నన్ను క్షమించండి" అని ఓ కాగితం మీద రాసి అక్కడ పెట్టేసి వచ్చాను.

"అస్తమానం ఆమె గురించే ఆలోచిస్తూ ఉన్నందువల్ల కాబోలు మానసికంగా ఆమెకు చాలా దగ్గరైనట్లు అనిపించేది. అయితే ఆ ఫీలింగ్ ఆమెకు ఉందో లేదో నాకు తెలియదు... ఆమె దృష్టిలో పడటం కోసం నానా అవస్తలూ పడేవాడిని. మా ఇంటిముందు వెళ్ళేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు గుమ్మంలో నిలబడీ, ఏవో పిచ్చి వేషాలు వేస్తుండేవాడ్ని. చూస్తుందని, నవ్వుతుందని...పలకరిస్తుందని... ఏమీ పట్టనట్లు, ఈ ప్రపంచంతో సంబంధం లేనట్లు చకచకా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపొయ్యేది. ఒకరోజు కాదు, రెండు రోజులు కాదు, కొన్ని నెలలు. నోటీసు చేయలేదనుకోవటానికి వీల్లేదు.... ఇలా లాభం లేదనిపించింది. ఇంకేదన్నా చేద్దామనిపించింది..... రోజూ రాత్రిళ్ళూ, తెల్లవార్లూ ఆవిడ ఇంటిచూట్టూ ప్రదక్షిణలు చేసేవాడిని..... ఎప్పుడన్నా కనిపిస్తే, "ఏమండీ, పోనీ నన్ను మీ ఇంటి ముందు గూర్ఖాలా పెట్టుకోండి, జీతం కూడా ఏమీ ఇవ్వనక్కర్లేదు. మీ గుమ్మంలో నుంచోనిస్తే చాలు." – అని అడుగుదామనిపించేది. ఆమె ఎదురైనప్పుడు, ఎన్నోసార్లు ఆ మాట నాలుక చివరిదాక వచ్చి అక్కడ ఆగిపొయ్యేది.... నవ్వుతున్నారా?" అని ఆగిపొయ్యాడు సాయినాథ్.

"లేదులెండి. చెప్పండి. మీ తప్పేం లేదులెండి. ఆడా మగా మధ్య ఆకర్షణ అలాంటిది. ఆ పరిస్థితుల్లో ఉన్నవాళ్ళు అంతా అలాగే ప్రవర్తిస్తారు. అది హ్యూమన్ ఇన్స్టింక్ట్. మానవ నైజం.... చెప్పండి..." అని ప్రోత్సహించాడు.

"రోజూ జ్వరమైనా వస్తే బావుండును. మందుకోసం ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళేవాడిని. ఇంకోసారి కాలో, చెయ్యో విరిగినా బావుండును.... వెళ్ళి ఆమె వార్డులో పడేవాడిని..... చివరకు ఇంకో ఐడియా వచ్చింది రాత్రి పదిగంటలప్పుడు వెళ్ళాను. ఏంకావాలని అడిగింది. ఏదో ఇన్ఫర్మేషన్ కావాలని అడిగాను. "చూస్తానులే" అంది. అలాగేననో కాదనో, వీలుపడదనో, ఇంకేమన్నా అంత బాధపడకపోదును. అక్కడకి తానేదో ప్రధానమంత్రి అయినట్లు, నేనేదో పనివాడ్ని, పనికిరానివాడ్ని అయినట్లూ కాళ్ళా వేళా పడుతుంటే 'చూస్తానులే' అన్నట్లు.... ఎంతగా హర్ట్ అయ్యానో చెప్పలేను. నోరుమూసుకు పడి ఉన్నవాడ్ని, ఊరుకోక, ఎందుకు అడిగానా అనీ – బాధపడ్డాను. ఆ గుండె గాయం మానటానికే రెండూ నెలలు పట్టింది.....

"నిజానికి నాకే ఇన్ఫర్మేషనూ అక్కర్లేదు. నోరు తెరిచి అడిగినందుకు, ఏవో రెండు పిచ్చి కాగితాలు తెచ్చి నామొహాన పారేస్తుందనీ వాటినే ప్రాణప్రదంగా దాచుకుని, అయ్యో నాకోసం ఇంత శ్రమపడ్డారా అని బలవంతాన అయినా పార్టీకి పిలవాలనీ, పిక్చర్‌కు తీసుకెళ్ళాలనీ అలా అలా చనువు పెంచుకోవాలని, అప్పుడు.... ఎన్నో గుడ్డి ప్లానులు కుంటి ప్లానులూ వేసుకున్నాను. అన్నీ ఒక్క మాటలో గాలికి కొట్టుకు పోయినయి.... ఆశపడినంత మాత్రాన చాలదు..... పొందే యోగ్యత, అర్హతా కూడా ఉండాలి కదా!...

"తర్వాత ఎప్పుడో మళ్ళా నాకే అనిపించింది – ఆమె ఆమాట చాలా కాజువల్‌గా అందేమో – నేనే లేనిపోని అర్థాలు కలిపించుకున్నానేమో.... అయినా షీలా పరాయిదేం కాదు – ఆమెకు నేనేమీ కాకపోయినా నాకు ఆమె బాగా కావల్సిన మనిషే కదా.... అంచేత ఆమె ఏమంటే మాత్రం ఏం? ఈసారి ఇలా కాదని మనసులో ఉన్నదంతా వెళ్ళగక్కుతూ ప్రేమలేఖ రాశాను.... దానికీ జవాబు లేదు. బహుశా చదివి పక్కన పారేసి ఉంటుంది.... ఆమెకు అందం ఉంది. ఐశ్వర్యం ఉంది. మంచి తెలివితేటలున్నాయి. సోషల్ స్టేటస్ ఉంది. ఆమె క్రీగంటి చూపులకోసం ఎదురు చూసేవాళ్ళెందరో ఉన్నారు. డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ లాంటి గొప్పవాళ్ళ అండదండలున్నాయి. పొద్దున లేస్తే కొన్ని వందల మందిని హలో, హలో అంటూ పలకరిస్తుంది – ఇంతమంది మధ్యలో నేను ఆమెకు గుర్తుండే అవకాశమే లేదు... కనుక ఈ హృదయఘోష సముద్రఘోష. ఎవరికి కావాలి?....

"అయినా అక్కడుంటే అసమానం అదే యావపడిపోయిందని, దూరంగా ఇక్కడికొచ్చాను..." అని ముగించాడు సాయినాథ్.

"మిమ్మల్ని లెక్కచెయ్యనందుకు, ఆమె మీద మీకు కోపం, ద్వేషంలాంటివి ఏమీలేవా?..."

"ఆమె ప్రేమించటమే నేర్పిందిగానీ, ద్వేషించటం నేర్పలేదు."

"పోనీ ఇక్కడికొచ్చాక షీలాను మర్చిపోగలుగుతున్నారా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి సాయినాథ్ ఒక్క క్షణం నిశితంగా చూసి అడిగాడు –

"కొంత మంది ప్రభావం ఎప్పుడూ మన జీవితాల మీద పడుతూ ఉంటుంది. సూర్యుడూ, చంద్రుడూ మనకు అందనంత ఎత్తున ఉన్నారు. అయినా వాళ్ళ కాంతి మన మీద పడుతుంది. అలాగే కొంత మంది మనుషులు ఎంత దూరాన ఉన్నా, ఎంత మహోన్నత స్థాయిలో, అందని శిఖరాల మీద ఉన్నా, మనల్ని ప్రభావితం చేసి ముందుకు నడుస్తూ ఉంటారు. అది వాళ్ళ గొప్పదనం గానీ, మన గొప్పదనంకాదు.."

"అద్సరే, షీలాను మీరు మర్చిపోగలిగారా, ఇక్కడికి వచ్చాక?"

"మీ ప్రశ్నకు సమాధానం నేను చెప్పాలంటే, నా ప్రశ్నకు మీరు సమాధానం చెప్పాలి. మీ ఇంటి నుంచి మీరూ ఇంత దూరం వచ్చారుగదా.... మీ అమ్మనీ, నాన్ననీ మీరు మర్చిపొయ్యారా?.... ఎక్కడున్నా, ఎలా ఉన్నా, కొంతమంది మీద కొందరి ప్రభావం జీవితాంతం ఉంటుంది. ఆమె మనసులో ఏముందో నాకు తెలియదు. ఆమె నా గురించి ఒక్క క్షణమైనా ఆలోచించి ఉండపోవచ్చు. కానీ నా మనసు నిండా ఆమె నిండి ఉంటుంది. మా అమ్మ తర్వాత, మా అక్కయ్య తర్వాత, షీలా నన్ను విపరీతంగా ఇన్‌ఫ్లూయన్స్ చేసింది..........." అని చెప్పాడు సాయినాథ్.

"మీరిక్కడకువచ్చి ఎన్నాళ్ళు అయింది?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"పదిహేను రోజులైంది............"

"కిందటి ఆదివారం హత్య జరిగిన రోజున మీరు హైదరాబాదులో ఉన్నట్లు తెల్సింది..." అని జస్ట్ టెస్ట్ చేయడం కోసం అడిగాడు.

"కిందటి ఆదివారం నేను ఇక్కడ రోజంతా పేకాడుతూనే ఉన్నాను. ఆ వేళ ఒక్కరోజులో వంద రూపాయలు సంపాదించాను. అందులో పది రూపాయలతో అందరికీ టీ ఇప్పించాను. కావాలంటే ఇప్పటికప్పుడు పాతికమందిచేత మీకు సాక్ష్యం ఇప్పిస్తాను...."

"బహుశా షీలాకు మీకూ ఉన్న పరిచయం వల్ల, హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్‌ను మీరే చంపారన్న అనుమానం వచ్చి ఉంటుంది... అందుకే మీ పేరు చెప్పుకున్నారు............"

"అయినా నాకే భయమూ లేదు. మీతోపాటు నేనూ ఇవాళే హైదరాబాదు వస్తాను. షీలా ఆపదలో ఉంటే కనీసం పలకరించటం నా విధి........"

"అయితే మనకు రైలు ఎప్పుడుంది?"

"రాత్రి పదింటికి........."

ఇద్దరూ బయలుదేరి ఊరి మొదట్లోకి వచ్చేటప్పటికి ఇంకో ఇద్దరి ఆడవాళ్ళతో కలిసి సాయినాథ్ సిస్టర్ కూడా మంచినీళ్ళ బిందె చంకన పెట్టుకుని వస్తోంది.

"ఎక్కడ్నించి తెస్తున్నారు నీళ్ళు........"

"మైలు దూరంలో బావి ఉంది....."

"ఎందుకని? ఇంటిముందే బోరింగ్ ఉంది కదా.........." అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"వాడకానికి అవేగాని, తాగటానికి ఈ బావి నుంచి తెచ్చుకుంటారు. బారనా మంది ఆ బావి నీళ్ళే తెచ్చుకుంటారు...." అని చెప్పిందామె.

"అంటే?"

"బారనా మంది అంటే మూడొంతుల మంది అని.........." నవ్విందామె.

సత్యమూర్తితో పాటు సాయినాథ్ హైదరాబాదు బయలుదేరుతుంటే ఆమె అంది -

"మీ వ్యవహారం చూస్తే, ఏదో పెద్ద కుంభకోణంలా ఉంది. ఏదో దాస్తున్నారు..........."

"దాచడానికేం లేదు. రెండురోజులు అలా తిరిగి వస్తాడు మీ తమ్ముడు. సిటీ మీద గాలి మళ్ళింది............"

"గాలి మళ్ళింది సిటీ మీదనా, షీలా మీదనా?..... చూడు బాబూ, నా కన్నా చిన్నవాడివి కాబట్టి నువ్వూ నా తమ్ముడిలాంటి వాడినే అనుకుని చెబుతున్నాను. నువ్వెందుకొచ్చావో, ఎందుకు వీడ్ని లాక్కుపోతున్నావో నాకు తెలియదు. ఫర్వాలేదు. మీ రహస్యాలు నాకు చెప్పొద్దు. కానీ నేనొక రహస్యం మాత్రం మీకు చెప్పదలచుకున్నాను. ఈ ప్రేమ అనేది భగభగా మండే మంటలాంటిది. కొందరు దాని వెలుగులో జీవితాన్ని చక్కదిద్దుకుంటారు. ఇంకొందరు దానిలో పడి పురుగుల్లా మాడిపోతారు..... కనుక జాగ్రత్త........." అంది ఆమె ఊరి బయటదాకా వచ్చి వాళ్ళను సాగనంపుతూ.

కొంచెం దూరం నడిచి వచ్చాక, సత్యమూర్తి సాయినాథ్‌ను అడిగాడు –

"మీ సిస్టర్ ఏం చదువుకుంది?"

"మామూలుగా అన్ని పుస్తకాలూ చదువుతుంది. కానీ పెద్దగా ఏమీ డిగ్రీలు లేవు........." అన్నాడు సాయినాథ్.

మన దౌర్భాగ్యం కొద్దీ అసలైన చదువుకీ, డిగ్రీకీ సంబంధం లేకుండా పోయింది. లీవులెటర్ రాయలేని గ్రాడ్యుయేట్స్ ప్రతి ఆఫీసులో ఉన్నారు మీకో జోక్ చెప్పనా?" అన్నాడు చీకట్లో సిమెంటు రోడ్డుమీద నడుస్తూ.

"చెప్పండి. కాలక్షేపం అన్నా అవుతుంది"

"ఒకడు లవ్ లెటర్ రాశాట్ట. యాజ్ అయామ్ సఫర్ విత్ మై బ్రదర్స్ మేరేజ్, యూమేబీ గ్రాంటెడ్ ఫోర్ డేస్ కాజువల్ లీవ్ – అని రాస్తే ఆ ఆఫీసర్ జుట్టుపీక్కుని, బ్రదర్ మేరేజ్ అయితే, వీడు సఫర్ అవటం ఏమిటి, మధ్యలో నాకు నాలుగు రోజులు లీవ్ గ్రాంట్ చేయటం ఏమిటని, వాడికి మెమో ఇస్తే, సారీ ఫర్‌ది మిస్టేక్, యు మే బీ ఎక్స్‌క్యూజ్‌డ్ అని జవాబు ఇచ్చాట్ట........."

"బావుందండీ" అన్నాడు సాయినాథ్ నవ్వుతూ.

ఇంగ్లీషు భాషను సుసంపన్నం చేయటంలో రైల్వేవాళ్ళ పాత్ర చెప్పుకోతగ్గది ఒకడు హడావుడిగా స్టేషన్‌కి వస్తూ, ఎదురుగా కనిపించిన టీసీని గోదావరీ లెఫ్టా – అని కంగారుగా అడిగితే, ఆ టీసీ, లెఫ్టింగ్ లెఫ్టింగ్ అన్నాట్ట."

ఈ కథలు చెప్పుకుంటూ స్టేషన్ కొచ్చి రైలు ఎక్కారు. సగం దూరం వచ్చాక పక్కన కూర్చున్న సాయినాథ్‌ను సత్యమూర్తి అడిగాడు.

"షీలాకు, హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్‌కూ ఉన్న సంబంధం ఎలాంటిదో మీకు తెలుసా?"

"తెల్సు హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌కు ఎలానూ వేరే పెళ్ళి అయింది గనుక, అతన్ని వదిలించుకుని, వేరే ఎవర్ని అయినా చూసుకుని పెళ్ళి చేసుకుని లైఫ్‌లో సెటిల్ కావాలన్న ఆలోచనలో ఉందన్న విషయమూ తెల్సు.........."

ఆ చివరి మాటలో సత్యమూర్తికి మరి కొంత ఆశ కనిపించింది. ఆమెకున్న ఇతర పరిచయాలూ తెల్సుకోనిదే, హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ను చంపిన హంతకుడ్ని తెలుసుకోలేడు – సాయినాథ్ ద్వారానే ఆ తీగె కూడా లాగాలి.

మర్నాడు ఉదయానికి ఇద్దరూ సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో దిగారు. సత్యమూర్తిని తన రూంకు రమ్మన్నాడు సాయినాథ్.

"ఇప్పుడు కాదు. ముందర మీరు వెళ్ళి షీలాతో మామూలుగా మాట్లాడండి. నేను తర్వాత వచ్చి మిమ్మల్ని కలుస్తాను" అన్నాడు.

ఇద్దరూ చెరో ఆటో ఎక్కి వెళ్ళిపోయారు. (కొనసాగింపు వచ్చేనెల..)
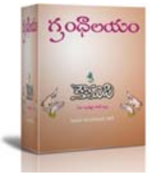
ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవడంకోసం కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి